

Elvytyskertausta – mitä toivoisin tapahtuvan, jos saisin sydänpysähdyksen?

Päivi Ylä-Kolu

Toivoisin, että lähelläni olisi riittävän empaattinen ihminen, joka huomaisi tilanteen vakavuuden 10 sekunnin kuluessa, kääntäisi minut selälleen kovalle ja mieluummin kävyttömälle alustalle, olisi komea, charmantti herrasmies ilman tarttuvia tauteja ja puhaltaisi minuun suusta suuhun menetelmällä kaksi oikein pitkää ja rauhallista puhallusta ilmaa.

Tämän jälkeen toivoisin, että hän soittaisi numeroon 112 ja osaisi kertoa tapahtumatiedot ja osoitteen rauhallisesti, eikä katkaisisi puhelua ennen kuin saa siihen luvan.

Sitten toivoisin, että hän osaisi antaa tehokasta peruselvytystä painaen ja puhaltuen suhteessa 15:2 ja frekvenssillä 100/min niin, että karotispaineeni nousisi 40 mmHg:iin.

Toivoisin, että paikalle saapuisi viimeistään 10 minuutin kuluttua ensivasteyksikkö, jolla olisi käytössään puoliautomaattinen defibrillaattori ja että he tapaisivat minut kammiovärinässä.

Toivoisin, että ensimmäisenä toimenpiteenä minut defibrilloitaisiin 3 kertaa, ja vasta sen jälkeen minut intuboitaisiin.

Jos kammiovärinäni jatkuisi, toivoisin saavani 40 yksikköä vasopressiiniä ulompaan kaulalaskimoon ja tämän jälkeen toiset kolme defibrillointiyritystä. Jos kammiovärinäni jatkuisi edelleen, toivoisin seuraavaksi saavani 300 mg amiodaronia.

Toivoisin, että ROSC-aikani olisi lähempänä 15 kuin 30 minuuttia.

Toivoisin, että minulle tämän jälkeen aloitettaisiin dopamiini-infuusio niin, että systolinen verenpaineeni olisi vähintään 120 mmHg, minua ventiloitaisiin sopivasti niin, että kapnometri näyttäisi lukemia väliltä 4–5 % ja että minua ei ainakaan aktiivisesti lämmitettäisi.

Toivoisin, että minut vietäisiin suoraan sairaalan teho-osastolle, jossa minut invasiivisesti jäähdytettäisiin 32 asteeseen 24 tunniksi, minut nukutettaisiin, kipulääkittäisiin ja relaksoitaisiin, enkä happeutuakseni tarvitsisi kuin 30 % sisäänhengitysilman happiprosentin.

Tämän jälkeen toivoisin minut lämmitettävän kontrolloidusti puoli astetta tunnissa ad 35 astetta, minkä jälkeen relaksaationi lopetettaisiin.

Tämän jälkeen toivoisin saavani lämmetä normotermiseksi spontaanisti ja tässä vaiheessa toivoisin se daationi purettavaksi. Toivoisin, että viimeistään 5 vuorokauden kohdalla heräisin neurologisesti oireetomana, ilman muistikuvia hereillä olosta relaksaation aikana, palaisin rakkaitteni pariin ja ryhtyisin kasvattamaan joulukuusia Etelä-Pohjanmaalla.

Jos kuitenkin kävisi niin, että herätessäni saisin Glasgow-pisteitä alle 8 ja minulta puuttuisi yksi tai useampi aivorunkoheijaste, toivoisin, että en vielä siihen päivään mennessä olisi pilannut maksaani lopullisesti raskaan työn vaatimissa raskaisa huveissa, olisi käyttänyt liikaa NSAID:ta postpäivystyksellisiin päänsärkyihini, ja että se vasta valmistunut kollega, päivystäessään sisätehoa 2 viikon perehdytyksen jälkeen, olisi osannut nesteyttää minua riittävästi niin, että minusta tulisi donor. □

Taivaanisälle terveisiä lähettäen

Päivi Ylä-Kolu
anestesiayksikkö, TAYS
paivi.yla-kolu@pshp.fi